

ע"פ 7253/14 - גור פינקלשטיין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 7253/14 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: גור פינקלשטיין

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתפ"ח 34337-05-11 שניתן ביום 14.9.2014 על ידי כב' השופטים ש' דותן, ש' שוחט ו-ד' אבניאלי

תאריך הישיבה: י"ג בחשון התשע"ה (6.11.2014)

בשם המבקש: עו"ד א' חימי; עו"ד א' וכניש; עו"ד מ' וייס

בשם המשיבה: עו"ד ל' בן-אוליאל; עו"ד ז' דולב

החלטה

1. נגד המבקש הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כתב אישום המייחס לו שורה ארוכה של עבירות

עמוד 1

במסגרת מספר אישומים. חלק מהאישומים התייחסו לשני נאשמים נוספים שעניינם הסתיים. בסיומו של הליך ממושך ניתנה ביום 19.6.2014 הכרעת הדין. בית המשפט המחוזי זיכה את המבקש ממספר עבירות והרשיעו, ברוב דעות, בשורה של עבירות אלימות ובניסיון לעבור עבירות כאמור, אשר בוצעו כלפי בן זוגה של גרושתו (אישומים 4-6). עוד הורשע המבקש, פה אחד, בעבירות של שיבוש מהלכי משפט שבוצעו בעת שהמבקש היה נתון במעצר וכללו ניסיונות לפגוע בעדי תביעה פוטנציאליים באמצעות אחרים (אישומים 13-15). בגזר הדין שניתן ביום 14.9.2014 נגזרו על המבקש שש שנות מאסר לריצוי בפועל בגין העבירות בהן הורשע בקשר עם האישומים 4-6 ושתי שנות מאסר בפועל, במצטבר, בקשר עם האישומים 13-15. תקופת המאסר הכוללת הועמדה, אפוא, על שמונה שנים. עוד חויב המבקש לפצות את בן זוגה של גרושתו (להלן: המתלונן) בסך 10,000 ש"ח.

2. המבקש הגיש ערעור על הרשעתו בקשר עם האישומים 4-6, כמו גם על חומרת עונשו. המשיבה הגישה אף היא ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ובו נטען הן לקולת העונש בקשר עם העבירות בהן הורשע המבקש, הן כלפי זיכוי מהעבירות שיוחסו לו באישומים 1-2 ו-7 (ע"פ 7314/14). יצוין, כי הודעת הערעור מטעם המשיבה הוגשה בשלב זה ללא נימוקים ותלויה ועומדת בקשת המשיבה לאפשר לה להגיש נימוקים אלה במועד מאוחר יותר.

3. בפניי בקשת המבקש לעיכוב ביצוע גזר הדין, אשר הלכה למעשה היא בקשה להפסיק את ריצוי עונש המאסר אותו הוא מרצה עתה עד לסיום הליכי הערעור. המבקש, שהמאסר אותו הוא מרצה החל ביום 13.4.2011, טוען, כי אם בקשתו תידחה עלול הדין בערעורו להפוך לתיאורטי, שכן אם יזוכה מהעבירות בהן הורשע בקשר עם האישומים 4-6 יימצא מרצה מאסר שווא, שכן ריצוי עונשו בגין העבירות בהן הורשע בקשר עם האישומים 13-15 הסתיים זה מכבר. לחלופין ביקש המבקש, כי ייקבע מועד מוקדם לשמיעת ערעורו, בהדגישו כי אם אכן כך יהיה, אין הוא עומד על הבקשה העיקרית.

4. בבקשתו מפנה המבקש לסיכויי ערעורו, ובתוך כך הוא מפנה בראש ובראשונה לחוות דעת שופט המיעוט (כב' השופט ש' שוחט), אשר סבר כי מן הראוי לזכותו מהעבירות שיוחסו לו בקשר עם האישומים 4-6. בתמצית, טוען המבקש, כי הרשעה זו מבוססת בעיקרה על עדותו של עד התביעה רמזי, כששלושת שופטי בית משפט קמא היו מאוחדים בדעתם כי מדובר בעדיי ביותר, בלשון המעטה. המבקש טוען, כי הראיות שנמצאו על ידי בית משפט קמא כראיות חיזוק לעדות רמזי, עדות הטעונה חיזוק כיוון שמדובר בעדות שותף וגם מחמת שתיקתו בבית המשפט וההסתמכות על הודעותיו במשטרה, אינן כאלה. במיוחד הוא מצביע על כך שבית המשפט ראה במניע שהיה למבקש לביצוע אותן עבירות כחיזוק, אף כי מניע כשלעצמו אינו יכול לשמש חיזוק על פי פסיקתו של בית משפט זה. גם החיזוקים האחרים אותם מצא בית משפט קמא אינם, לטענת המבקש, בגדר חיזוקים כלל. עוד מצביע המבקש על כך שהמעשים המפורטים באישומים הנ"ל נעשו בתקופה שבמהלכה לא היה לו כל קשר עם העד רמזי. המבקש מוסיף ומפנה לטענות שונות הכלולות בהודעת הערעור מטעמו ועל יסודן הוא מבקש להראות כי סיכויי ערעורו טובים, עד כי יש מקום להיענות לבקשתו.

5. המשיבה מתנגדת לבקשה בהדגישה בראש ובראשונה, כי כאשר מדובר בבקשה להפסיק ריצוי עונש מאסר, במובחן מבקשה לעיכוב ביצוע מאסר כאשר הנידון אינו כלוא עובר להגשת הבקשה, נדרשים טעמים כבדי משקל וחריגים על מנת לקבלה. המשיבה מוסיפה, כי לטעמה העונש שנגזר על המבקש בגין העבירות שבהן הורשע הוא עונש קל ביחס לחומרת המעשים ולערעורה בעניין זה יש סיכוי. המשיבה מצביעה על טעות שנפלה, לדעתה, בהכרעת הדין, בכל הנוגע לאישום מס' 7, ממנו זוכה המבקש, שכן בהכרעת הדין נאמר כי העבירה היחידה שיוחסה למבקש באישום

האמור היא עבירת ניסיון לרצח, בעוד שכתב האישום מייחס למבקש באישום האמור עבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה שכלל לא נדונה על ידי בית משפט קמא, והוא זוכה מעבירה שכלל לא יוחסה לו. כאמור לעיל, המשיבה מערערת גם על זיכוי המבקש מעבירות שיוחסו לו באישומים 1-2 וברי כי אם טענותיה כלפי הכרעת הדין תתקבלנה, ולו בחלקן, יהא לדבר ביטוי גם במישור העונשי, ויש בכך כדי להצדיק את דחיית הבקשה דנא. לעניין ערעור המבקש בנוגע להרשעתו בעבירות בקשר עם המעשים המפורטים באישומים 4-6, נטען על-ידי המשיבה כי בידיה להצביע על ראיות חיזוק לעדות רמזי מעבר לאלו שנמצאו על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר טעה כשלא ראה לאמצן ככאלה.

דין והכרעה

6. מטבע הדברים שלא ניתן ולא צריך במסגרת בקשה כגון דא להיזקק למכלול הטענות שבערעור, מה גם שטענות המשיבה בערעורה-שלה עדיין לא פורטו בהודעת הערעור, אלא אך נטענו בתמצית שבתמצית במסגרת הדין בבקשה דנא. מכל מקום, לאחר עיון בהכרעת הדין, לרבות בחוות דעת המיעוט, כמו גם בהודעת הערעור שהגיש המבקש ובטיעונים שנשמעו בדיון, ניתן לקבוע שאין מדובר בערעורים חסרי סיכוי. המבקש מעלה בערעורו טענות משפטיות באופיין, וכמעט שאין הוא חולק על קביעות עובדה ומהימנות, ולא ניתן לומר, בשלב זה ומבלי לקבוע עמדה נחרצת, כי אין ממש בטענותיו, או בחלקן. מאידך גיסא, נראה, ולו על פני הדברים, כי גם בפי המשיבה טענות הראויות להישמע, הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי חומרת העונש. במצב דברים זה נדמה כי ההכרעה בבקשה דנא תיגזר בעיקרה מן העקרונות שנקבעו בקשר עם עיכוב ביצוע גזר דין, ובמיוחד כאשר מדובר בנידון שכבר החל בריצוי מאסרו. כידוע, בקבלת ההחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר על בית המשפט לבחון, בצד סיכויי הערעור, את משך תקופת המאסר שהושתה על המבקש, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה, את נסיבותיו האישיות של המבקש ואת עברו. לא פעם נקבע, כי אם המבקש כבר נתון במאסר בעת הגשת הבקשה לעיכוב ביצוע, במיוחד אם מדובר בתקופת מאסר ממשית, במובחן מימים ספורים, יש בכך שיקול נוסף לדחיית הבקשה ותידרש הצדקה מיוחדת לקטיעת המאסר (ע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (5.12.2013), וההפניות שם; ע"פ 5939/12 פשקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (5.9.2012) וההפניות שם).

במקרה דנא הורשע המבקש בעבירות חמורות ביותר ועונש המאסר שנגזר עליו ממושך יחסית, ומהיבט זה ניצבת בפניו משוכה גבוהה ביותר מבחינת בקשתו להפסקת ריצוי המאסר. נדמה, כי גם אם לא היה המבקש נתון במאסר עובר להגשת הבקשה דנא, ספק אם היה מקום לעכב את ריצוי יתרת תקופת המאסר. אכן, היה ותדחנה כל טענות המשיבה ותתקבלנה כל טענות המבקש בערעורו, עלול להיווצר מצב שהדיון בערעור המבקש ייפך לתיאורטי בהיבט העונשי. ואולם, איני סבור כי עלה בידי המבקש לשכנע כי הסיכויים לתוצאה זו הם כה מובהקים עד כי יש מקום לחרוג מהכלל הרגיל ולהורות על הפסקת ריצוי העונש.

7. עוד מבקש המבקש כי תעוכב העברת הפיצוי למתלונן. המבקש מסר כי סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט במועד שנקבע לכך (14.11.2014), אך בקשתו היא כי סכום זה לא יועבר לידי המתלונן עד למתן פסק הדין בערעור. המבקש מסביר זאת בקשיי גביה צפויים ככל שהמתלונן יאלץ להחזיר את סכום הפיצוי לידי. המשיבה מתנגדת לבקשה ומציינת בין היתר כי הפיצוי למתלונן אינו נוגע אך ורק לאישומים 4-6, אף כי די ברור כי העבירות הנוגעות לאישומים אלה הן שהביאו את בית המשפט לקבוע את הפיצוי האמור, או את עיקרו.

דין בקשת המבקש להידחות. המבקש לא העלה נימוק מבוסס לאותם קשיי גביה שנטענו על ידו באופן סתמי

וכללי. בנוסף, המבקש לא צרף את המתלונן כצד לבקשה זו. לטענת המבקש לא היה צורך לצרף את המתלונן לערעור, שכן אין הוא משיג על גובה הפיצוי או על עצם הטלתו, אלא טוען לחפות, באופן שאם תתקבל טענתו, פשיטא שלא יהיה מקום לחייבו בפיצוי. ואולם, נדמה כי לפחות בגדר הבקשה לעכב את תשלום הפיצוי היה מקום לצרף את המתלונן כמשיב. לכל זאת אוסיף כי נפסק שהשיקולים המדריכים את בית המשפט בשקלו בקשה לעיכוב תשלום פיצוי שנפסק למתלונן במסגרת הליך פלילי, דומים לשיקולים הנשקלים כאשר מדובר בעיכוב ביצועו של פסק דין בהליך אזרחי. בגדר כך, כשמדובר בפסק דין כספי ובהעדר נסיבות יוצאות דופן, אין מקום לעכב את ביצועו והכלל הוא שהגשת ערעור אינה מעכבת תשלום שנקבע בפסק דין.

8. באשר לבקשתו החלופית של המבקש - הקדמת מועד שמיעת הערעור - מסרה המשיבה כי היא אינה מתנגדת שייקבע מועד מוקדם ובלבד שיתאפשר לה להיערך כראוי לדיון בהתחשב בהיקף התיק ובהינתן בקשתה להגיש את ערעורה עד ליום 28.11.2014.

אכן, מבחינת המבקש קיים הגיון רב ביסוד בקשה זו להקדמת הדיון, אלא שבפני בית משפט זה תלויים ועומדים הליכים רבים עד מאוד בהם נטענות טענות שיש בהן ממש להקדמת הדיון, ואין מנוס ממדיניות של יד קפוצה המתחשבת בשיקולים מערכתיים כלליים, שהרי הקדמת הדיון בעניינו של האחד משמעה בהכרח דחיית הדיון בעניינו של האחר, ובפני השופט הבודד אינה מצויה התמונה בכללותה. כל זאת בהינתן שאין מדובר במקרה דנא בעניין ששמיעתו המוקדמת מתחייבת מאליה. עם זאת מצאתי לנכון להעיר, כי המזכירות מתבקשת להביא בחשבון את האפשרות הנטענת על-ידי המבקש, לפיה אם תתקבלנה טענותיו ייווצר מצב שערעורו ייפך לתיאורטי מבחינת ריצוי מאסרו, וליתן לכך, כמו גם לעמדת המשיבה כמפורט לעיל, משקל בעת קביעת מועד הדיון בערעור.

9. התוצאה היא שהבקשה לעיכוב ריצוי העונש נדחת. לעניין הבקשה להקדמת מועד הדיון בערעור - המזכירות מופנית לאמור בפסקה 8 לעיל.

ניתנה היום, ט"ז בחשוון התשע"ה (9.11.2014).

שׁוֹפֵט